

forresten, at du ikke selv føler det mindste ved det.«

Jægermesteren stirrede i første Øjeblik aldeles uforstaaende paa hende, og da det endelig gik op for ham, at det var Alvor, anstillede han sig dybt krænkethed, fik sit højtideligste Ansigt paa og sagde:

»Ganske som du behager, Tante Bertha!«

Høflig, tilknappet, strengt formel.

I det samme kom Jytte ind fuldt paaklædt i Hat og Overtøj. Hun undgik at se paa Moderen, sagde blot, idet hun hurtigt gik gennem Stuen:

»Ja, saa gaar vi altsaa, John!«

Fru Bertha fulgte hende fra Sofaen med et stort, raadløst Blik. Hun lagde slet ikke Mærke til, at Jægermesteren tog en høflig, tilknappet, strengt formel Afsked uden at give hende Haanden.

»Hvad gaar der af din Mor i denne Tid?« spurgte han Jytte, da de fulgtes ned ad Trappen. »Hun er bleven saa patetisk.«

Jytte, der allerede var begyndt at faa lidt Samvittighedsnag, tog Moderen i Forsvar. Man maatte huske paa, hvad hun i de senere Aar havde gaaet igennem. Ebbes Død forvandt hun aldrig.

»Skal vi køre, eller foretrækker du at gaa?« spurgte Fætteren, da de var kommen ned paa Gaden.

»Jeg vil helst køre. Saa kan vi hurtigere være tilbage. Og — ikke sandt, John? — vi gør det kort